

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci žalobce: **I. B.**, zast. Mgr. Martinou Řehořovou, advokátkou v Hradci Králové, Československé armády 287/19, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, IČ 00007064, Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2016, č. j. OAM-908/ZA-ZA04-P06-2015, **t a k t o :**

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání shora identifikovaného rozhodnutí, jímž mu žalovaný neudělil mezinárodní ochranu podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobce měl za to, že žalovaný dostatečně nerefletoval veškeré jím tvrzené skutečnosti a ani nezohlednil veškeré skutečnosti, které v řízení vyšly najevo, čímž byl žalobce dle svého přesvědčení v řízení zkrácen a poškozen na svých právech a v důsledku toho následné rozhodnutí žalovaného dle názoru žalobce ani neodpovídá okolnostem jeho případu.

Dle názoru žalobce došlo při posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze strany žalovaného k několika takovým pochybením, následkem čehož byl žalobce zkrácen na svých právech. Žalovaný se dle žalobce jednak nesprávně

vypořádal se všemi okolnostmi, které v řízení o udělení mezinárodní ochrany vyšly najevo, a rovněž nereflektoval všechny tvrzené skutečnosti, čímž porušil ustanovení § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), což v důsledku vedlo k jeho nesprávnému rozhodnutí.

Dále žalovaný dle přesvědčení žalobce porušil i zásady dobré správy zakotvené v § 2 správního řádu, když rozhodl nepřiměřeně okolnostem daného případu.

Žalobce měl zejména za to, že žalovaný se měl v jeho věci zabývat především tvrzenými i prokazovanými zdravotními problémy žalobce a v jeho věci důsledně zvážit možnosti udělení humanitárního azylu dle ust. 14 zákona o azylu. Ačkoli žalobce odešel ze země původu prvotně z ekonomických důvodů, nelze po něm nyní dle jeho názoru spravedlivě požadovat, aby se do vlasti navrátil, neboť v současnosti na Ukrajině probíhá občanská válka, a to s mezinárodními konotacemi, kdy doslova dochází ke každodenním incidentům vůči různým skupinám obyvatel, a to zejména ze strany nacionalistických skupin, jež působí po celém území Ukrajiny a v oblastech východní Ukrajiny, které nejsou přímo obsazeny tzv. separatistickými oddíly, jsou činné dvojnásob.

Žalobce dále uvedl, že je ve špatném zdravotním stavu, kdy nutnost operace kyčlí již žalovanému osvědčil lékařskými zprávami. Aktuálně žalobce již obdržel termín operace pravé kyčle, která proběhne v Nemocnici Pardubického kraje a žalobce zde má nastoupit k hospitalizaci dne 8. 4. 2016. Žalobce se tedy domnívá, že je příznačné na jeho případ aplikovat ust. § 14 zákona o azylu, a to z důvodu odůvodněného strachu žalobce o jeho život pro případ návratu do země původu, a to zejména s ohledem na jeho zdravotní stav a dále s ohledem na skutečnost, že již nemá v zemi původu žádné zázemí, a je přesvědčen, že na Ukrajině by své zdravotní problémy nemohl řešit.

Pro případ žalobce je však dle jeho názoru zcela zásadním i skutečná bezpečnostní situace na Ukrajině, a to v současnosti. Neboť tato vykazuje zásadní neschopnost tamních úřadů a bezpečnostních složek ohledně zajištění bezpečnosti ochrany vlastního obyvatelstva. Již i na české mediální scéně se začínají objevovat určité informace, které prokazují destabilizovanou veřejnou sféru (včetně původně proklamovaných západních částí Ukrajiny), neboť vedle oficiálních orgánů veřejné moci se dále na území Ukrajiny pohybují nemalé ozbrojené skupiny obyvatel, které si „dělají, co chtějí“ a prosazují vlastní zájmy, a to i násilnými cestami. V takové situaci poté není bezpečno pro téměř žádného občana Ukrajiny a již vůbec ne pro muže se zásadními zdravotními limitacemi, který navíc nemá kde bydlet. Z takového důvodu je zásadně na zvážení, zda-li současná situace na Ukrajině nezakládá důvod pro udělení ochrany z důvodu § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, tj. z důvodu, že je zde vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Dále uvedl, že boj na Ukrajině, který přerostl do rozsahu občanské války, a to mezi pravidelnou a mnohde i nepravidelnou ukrajinskou armádou a tzv. separatisty z Doněcké a Luhanské oblasti, takže nyní probíhá na Ukrajině otevřený ozbrojený vnitřní konflikt (doslova občanská válka), který však přerůstá do mezinárodní podoby. Tyto skutečnosti jsou všeobecně známé a není ani třeba jich příliš dokazovat. V současné době zde probíhá občanská válka a obě strany jsou podporovány dalšími

státy, a to jak finančně, tak vojensky. Navíc podklady, které uvádí žalovaný ve svém odůvodnění rozhodnutí, se ukazují jakožto mnohdy zastaralé (tj. rok a déle staré), nebo vůbec neobsahují podstatu věci, tj. velmi rychlý vývoj jak po vojenské stránce, tak v rámci politického vývoje s ohledem na reálně se zhoršující bezpečnostní situaci na celém území dnešní Ukrajiny. Tím následně zásadně trpí civilní obyvatelstvo, kterému hrozí nebezpečí dnes již téměř na celém území Ukrajiny. S ohledem na věk, zdravotní stav a prodělanou vojenskou službu se žalobce důvodně obává o svůj život v armádě, ve které však nechce bojovat a nasazovat svůj život za ideje, které se mu přímo příčí, tedy nucený odvod do armády by nyní znamenal zásah do jeho svobody se rozhodovat o svém životě, což je jedno ze základních lidských práv a svobod.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný setrval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však žalovaný dospěl k závěru, že žalobci nehrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu v platném znění, či že by mu svědčily důvody k udělení mezinárodní ochrany dle § 13, § 14 či § 14b citovaného zákona o azylu, proto mu nebyla mezinárodní ochrana udělena. Nesouhlasil s tvrzením žalobce, že správní orgán v napadeném rozhodnutí pochybil především tím, že se nesprávně vypořádal s žalobcem tvrzenými a prokazovanými zdravotními důvody. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, konkrétně na straně 4, že správní orgán předložené lékařské zprávy žalobce pečlivě prostudoval a přiznal jim důkazní hodnotu. Správní orgán nijak nerozporoval zdravotní problémy s kyčlemi pana žalobce a materiály vzal v potaz jako dokumenty, jež žalobcova sdělení o jeho obtížích a plánovaném chirurgickém zákroku potvrzují. Tyto skutečnosti správní orgán následně pečlivě zhodnotil zejména při možnosti udělit žalobci humanitární azyl dle ust. § 14 zákona o azylu. K otázce možného udělení humanitárního azylu žalovaný trval na tom, že dostatečně zjistil skutkový stav, na jehož základě přehledným, srozumitelným a velmi podrobným způsobem vyložil (na straně 7 napadeného rozhodnutí), proč žalobce podmínky pro udělení humanitárního azylu nesplňuje. Humanitární azyl, ze své povahy výjimečný institut, který se uděluje například osobám těžce postiženým, těžce nemocným, či osobám, které pocházejí z oblastí, jež jsou významně postiženy humanitární katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory (viz rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004-55), je koncipován jako dobrodíní státu, nikoli jako právo na přiznání azylu a „*ve správním řízení se lze domáhat pouze ochrany práv, nikoli něčeho, co právem není, byť zákon umožňoval správnímu orgánu rozhodnutí o tom vydat*“ (z rozsudku Vrchního soudu v Praze č.j. 5A 720/2000 ze dne 28. 5. 2002). Je pak výhradně na volné úvaze (v mezích diskrečního oprávnění) správního orgánu při jeho udělení, příslušný soud pak přezkoumává udělení humanitárního azylu pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že se zdravotní situací žalobce podrobně zabýval, nicméně trvá i nadále na svém závěru, že jeho zdravotní obtíže a plánovaná operace kyčle nedosahují intenzity důvodů zvláštního zřetele hodných, na něž by se vztahovalo udělení požadovaného humanitárního azylu. Žalovaný měl za to, že zdravotní obtíže žalobce s kyčlemi, kterými trpí, jsou v jeho věku celkem běžným jevem a nejedná se o závažné zdravotní onemocnění nebo celkově nepříznivý zdravotní stav, jehož

léčba by byla spjata s nutností léčby pouze na území ČR. Žalovaný odkázal na ustálenou judikatorní praxi Nejvyššího správního soudu, který se opakovaně vyslovil, že nižší úroveň zdravotnictví v zemi původu bez přistoupení dalších okolností nemůže založit důvod pro udělení azylu (viz např. rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č.j. 3 Azs 226/2005-68, nebo ze dne 26. 7. 2007, č.j. 2 Azs 30/2007-69). V rozsudku ze dne 9. 10. 2009, č. j. 6 Azs 34/2009-89 pak NSS uvedl, že lze ve výjimečných případech žadateli, který trpí závažnou nemocí (v tomto konkrétním rozsudku se jednalo o onemocnění HIV/AIDS) i z důvodu nedostatečné zdravotní péče v zemi původu udělit doplňkovou ochranu. Nicméně ona nedostatečná zdravotní péče by musela dosahovat úrovně označitelné za mučení nebo nelidské zacházení ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný byl toho názoru, že poskytování zdravotní péče na Ukrajině se této úrovni zdaleka neblíží.

V napadeném rozhodnutí, jak žalovaný dále uvedl, je dostatečně zohledněna též bezpečnostní situace na Ukrajině, správní orgán uznává, že bezpečnostní situaci na jihovýchodě Ukrajiny je aktuálně složitá, zdůrazňuje ovšem, že se nejedná o stav, který by se dal označit jako vnitřní ozbrojený konflikt, v jehož důsledku by byl žalobce ohrožen skutečným nebezpečím vážné újmy a to jen z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny. Navíc sám žalobce pochází ze Zakarpátí, kde je situace stabilní a od problematických dvou oblastí na jihovýchodě je vzdálená přes 1000 km. K současné bezpečnostní situaci na Ukrajině se vyjádřil již i NSS, v rozhodnutí ze dne 15. 1. 2015, č.j. 7 Azs 265/2014 – 17, uvedl: *„na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“* V usnesení NSS ze dne 13. 3. 2009, č.j. 5 Azs 28/2008-68, pak soud zdůraznil, že pokud konflikt nemá povahu totálního konfliktu, musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, což žalobce neprokázal, jelikož pochází ze západní části Ukrajiny a neexistuje objektivní důvod, proč by se měl žalobce v jihovýchodní části Ukrajiny vůbec zdržovat.

Správní spis, jak žalovaný dále konstatoval, zcela jasně dokládá, že správní orgán si obstaral dostatečné, aktuální a relevantní podklady k bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce, aktuální v době podání žádosti a během průběhu celého správního řízení a vyvrátil možné nebezpečí vážné újmy v případě jeho návratu do země původu z hlediska bezpečnostní situace v zemi. K namítané neaktuálnosti informačních podkladů žalovaný dodal, že podklady jsou z časového hlediska (od března 2014 do září 2015) přiměřené a dostatečně aktuální k datu vydání rozhodnutí. Adekvátní zhodnocení bezpečnostní situace vyžaduje vždy delší časový úsek, proto se může stát, že podkladové zprávy mohou být staršího data, než vydání samotného rozhodnutí, nicméně jde o přirozený jev. Správní orgán se domnívá, že stáří použitých zpráv cca 6 měsíců je adekvátní ke zhodnocení situace. Použitými podkladovými informacemi nebyl žalobce na svých právech nikterak zkrácen. Navíc mohl doplnit tyto použité informace, či k nim mohl vyjádřit své námitky již v době, kdy se s nimi seznámil před vydáním rozhodnutí (dne 17. 12. 2015), což ale neučinil.

Žalovaný závěrem zdůraznil, že v případě žalobce nelze opominout tu skutečnost, že jeho žádost o mezinárodní ochranu v kontextu všech okolností působí účelově, a to jako jeho snaha zlegalizovat si svůj pobyt si na území ČR. Jedná se již

o jeho druhou žádost o mezinárodní ochranu a to po mnohaletém nelegálním pobytu v ČR. Od roku 2000 do současnosti měl žalobce bezesporu příležitost svůj legální pobyt na našem území vyřešit skrze zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, což ovšem neučinil. Na závěr se žalovaný nedomnívá, že by žalobci hrozil nucený odvod do armády, jak je uváděno v žalobě, a to vzhledem k jeho věku (58 let) a zdravotním problémům s kyčlemi. Navíc žalobce ani netvrdil, že by byl ukrajinskými orgány předvolán k převzetí povolání do armády.

Při nařízeném jednání zástupkyně žalobce konstatovala, že v daném případě měl žalovaný aplikovat § 14a zákona o azylu, neboť ve vlasti žalobce probíhá stále ozbrojený konflikt a státní úřady Ukrajiny nejsou schopny poskytnout civilnímu obyvatelstvu ochranu. Žalobce by tedy v případě návratu do své země byl ohrožen nejen na zdraví, ale i na životě. Zástupkyně žalobce vytkla žalovanému, že na daný případ neaplikoval § 14 uvedené právní úpravy i vzhledem k zdravotnímu stavu žalobce.

Pověřená pracovnice žalovaného k věci konstatovala, že se v případě Ukrajiny nejedná v tomto období o konflikt, který by dosahoval intenzity, jež by měla za následek vznik nebezpečné situace pro žalobce. Připomenula, že boje probíhají pouze ve dvou oblastech na východě Ukrajiny a žalobce přitom pochází ze západní oblasti. Neexistuje přitom důvod, proč by se žalobce měl zdržovat právě ve východní části této země. Naznačené důvody vedly žalovaného k tomu, že žalobci nebyla udělena doplňková ochrana. K otázce humanitárního azylu pověřená pracovnice žalovaného uvedla, že v případě žalobce neexistují důvody zvláštního zřetele hodné pro jeho udělení. Odkázala přitom na str. 7 – 8 žalobou napadeného rozhodnutí. Připustila, že na Ukrajině je zdravotní péče na nižší úrovni než v ČR, nicméně tato skutečnost dopadá na všechny obyvatele Ukrajiny a neexistuje reálný důvod, proč by žalobce měl mezi nimi činit výjimku.

Dále zástupkyně žalobce předložila soudu jako důkaz další lékařskou dokumentaci žalobce, která mapuje jeho současný zdravotní stav po operaci pravého kyčelního kloubu. Současně připomněla, že žalobce má i cévní problémy a z toho důvodu mu musel být amputován palec levé nohy. Dále zdůraznila, že pacient očekává ještě další operaci.

K předloženým důkazům pověřená pracovnice žalovaného uvedla, že předmětné zdravotní zprávy pouze dokládají skutečnosti, ke kterým se žalovaný vyjádřil již v odůvodnění napadeného rozhodnutí a je nepochybné, že se jimi i podrobně zabýval. Zdůraznila, že ani následně provedená operace nemůže dle jejího názoru dokládat zhoršení zdravotního stavu žalobce natolik, že by nemohl opustit území naší republiky a vrátit se zpět na Ukrajinu.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za

uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědí žalobce učiněných v řízení o mezinárodní ochraně a na základě informací o zemi původu. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce neuváděl žádné potíže politického charakteru ani žádné jiné potíže se státními orgány své země původu. Nelze proto dospět k závěru, že by byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení dle názoru soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalobce nebyl jakkoliv politicky aktivní, neuvedl rovněž, že by čelil jakýmkoliv problémům ze strany ukrajinských státních orgánů. Naopak vypověděl, že svou zemi původu opustil v roce 2000 pouze jenom kvůli snaze o nalezení práce a od té doby se na Ukrajinu již nevrátil.

Žalovaný se v průběhu správního řízení zabýval především tvrzeným důvodem k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterým byl dle žalobce jeho aktuální zdravotní stav a nezbytnost podstoupení operace kyčle. Krajský soud považuje za zákonný názor žalovaného, dle něhož zhoršený zdravotní stav žalobce a jeho snaha zajistit si v České republice potřebnou zdravotní péči mezi důvody relevantní pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu rozhodně nelze zařadit. Tuto otázku žalovaný podrobně rozebral na straně 5 napadeného rozhodnutí na tyto závěry krajský soud v plném rozsahu odkazuje. Přiklonil se rovněž k názoru, že za důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu nelze považovat ani aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině, kterou žalobce částečně označil za jeden z důvodů své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, když zdůraznil obavu z eventuálního návratu do své vlasti. Lze souhlasit s názorem žalovaného, že není žádný důvod domnívat se, že by se zhoršená bezpečnostní situace panující pouze ve dvou oblastech Ukrajiny z celkového počtu 24 oblastí rozšířila i do dalších částí země. Zdůraznil přitom, že ze všech dostupných zdrojů jednoznačně vyplývá, že na území Ukrajiny neprobíhá ozbrojený konflikt, který by pro žalobce znamenal jakékoliv nebezpečí. Navíc žalobce před odjezdem z vlasti žil pouze na západě této země a není žádný důvod, aby se do míst východní Ukrajiny, kde probíhají ozbrojené střety, z jakéhokoliv důvodu přemísťoval.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný

podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. K otázce jeho udělení se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí č.j. Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: *„Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“*. Krajský soud se přiklonil k názoru žalovaného, že zdravotní komplikace žalobce, kterými dle jeho vyjádření trpí, jsou vzhledem k jeho věku jevem poměrně běžným a nejedná se v jeho případě o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav či závažné onemocnění, které by nemohlo být v zemi původu žalobce adekvátně řešeno. Lze rovněž souhlasit s tím, že nic nenaznačuje tomu, že by se žalobce aktuálně v důsledku své zdravotní situace nacházel v bezprostředním ohrožení svého života nebo že by v České republice byla poskytována nějaká speciální péče, která by byla v jeho vlasti nedostupná. Jestliže tedy žalovaný konstatoval, že nezjistil důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, nelze než se k tomuto názoru přiklonit. Tento názor nemůže být vyvrácen ani sdělením dalších zdravotních problémů, které žalobce zmínil při nařízeném jednání a doložil aktuální lékařskou dokumentací (operace pravého kyčelního kloubu, cévní problémy, které vedly k nutnosti amputace palce levé nohy). Současně žalobce upozornil, že očekává i další operaci levého kyčelního kloubu. Ani takto nově nastolený zdravotní stav nemůže vyvrátit shora zmíněný postoj žalovaného, dle něhož se žalobce nenachází v důsledku zhoršení svého zdravotního stavu v bezprostředním ohrožení života. Nelze rovněž přisvědčit názoru žalobce, že by mu v jeho zemi původu nemohla být poskytnuta adekvátní lékařská péče.

Krajský soud dále z průběhu správního řízení zjistil, že správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí (str. 9 až 11) žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany, uvedl, že v době rozhodování o žádosti žalobce na Ukrajině neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu. S těmito závěry se krajský soud plně ztotožňuje. Přiklonil se k jeho názoru, že doplňkovou ochranu v uvedených případech lze shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoliv tam, kde vůbec nastat nemusí a může nastat pouze v případě přidružení jiných okolností, které nelze předjímat. Krajský soud tak ve shodě s názorem žalovaného dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Krajský soud dále shledal, že žalobce nesplňuje ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Z výpovědi žalobce, z evidence žadatelů o mezinárodní ochranu, ani ze zjištění správního orgánu učiněných v průběhu správního řízení totiž nevyplývalo, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto ustanovení.

Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný však náklady řízení nepožadoval, proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 13. březen 2017

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně